

EL LLENGUATGE

Tocar el voraviu

Un mot que sembla haver escapat a l'observació dels compiladors de vocabularis de barbarismes és el verb «incordiar», al qual caldria afegir dos o tres substantius que s'hi relacionen: «incordi», «incordiant», etc. Són, efectivament, avui força usuals en el nostre llenguatge col·loquial, especialment en el que es caracteritza per un afany de novetat i, alhora, per una manca de preocupació en matèria de correcció o propietat. I, d'altra banda, no figuren admesos en cap dels nostres repertoris lexicogràfics, incloent-hi el més recent de tots ells, el Diccionari de la Gran Enciclopèdia, en què trobem únicament el substantiu *incordi*, però exclusivament com a terme de medicina, més concretament, de patologia, significant exactament «adenitis inguinal». Ningú no pot predir, és clar, el futur que la sort reserva a aquests vocables, car tant es pot esdevenir que passin de moda i desapareguin del nostre llenguatge sense deixar-hi rastre, tal com ha passat amb tants i tants mots i expressions que en un moment determinat han fet forrolla, com que es generalitzi el seu ús i siguin al capdavant admesos en el nostre Diccionari acadèmic. Certament que no corre pressa de fer-ho, perquè no constitueixen cap novetat conceptual i, en realitat, es limiten a ocupar el lloc d'altres mots ja consagrats per l'ús que expressen o designen el mateix significat. De moment, doncs, no importa sinó delatar la seva presència al marge de la normativa vigent, tant més que la seva aparença llatinitzant —de fet, bé es deuen relacionar amb mots com és ara *cordial*— deu haver desorientat més d'un dels qui se sotmeten de bon grat a aquesta normativa.

Els verbs d'ús més habitual que expressen el significat que s'atribueix a «incordiar» no són pas escassos, però caldria esmentar en primer lloc *molestar* i *importunar*, i qualsevol intent d'assenyalar una diferència de matis —tal com se sol fer en aquests casos— entre el significat de l'un i el dels altres no seria sinó una vana elucubració gratuïta, sense cap fonament. Però deixant de banda la profusa sinonímia que ofereixen els verbs indicats, fàcilment objecte de consulta, convé de posar en relleu l'existència d'una rica i variada fraseologia popular, adequada, això sí, a cada cas i a cada circumstància, com és ara, per exemple, *tocar el voraviu*, en detriment de la qual hom acull aquelles novetats.

Albert Jané